

ΚΑΡΤ-ΠΩΣΤΑΛ

Η υπό ιδών ἀγαγωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία και μή συνδεόμενη ύπο δισαύλωμα, τος κρίσεως δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Γ.ρ. Ο ί κ ο γ μ α κ ο ν. Καλά τις στέλνετε. Θὰ σᾶς ἔχουμε ἀσφαλῆς ἀπάντησης. Τὸ «Αἴ ως η εἶ καὶ Π ε ο ι τ ε ο ἀνούσιον. Π. Ν ι κ ο λ ά φ ξ ο ρ, Πειραιά. Θὰ σᾶς ἀπαντήσαμε. «Α ί κ η ν φ λ ά φ ο ι ο ν. Η «Α γά μ η ο ι καὶ καὶ δημοσιεύεται ἐδῶ :

Σήμερα ήταν ή πικρή τοῦ χωρισμοῦ μας μέρος. Μιά μέρα τόσο πενθυμητή και σκοτεινή, βαρειά. «Οπως και σήμερα θυμφάστη στὸ φύσημα τ' ἄγερα Πέφτουν τὰ φύλα κίτρινα ἀπ' τὰ ξερά κλαδιά.

Στὸν οὐρανὸν τὰ σύννεφα γοργά-γοργά κυλοῦσαν 'Ανατριχίας τὰ νερά στὴ διάβα τοῦ βροητᾶ και τὰ πουλιά κοπαδιστά για μαρούν κινοῦσαν Μὲ θλίψη ἀφίνοντας κι' αυτά μια δόλωτιμη φωληά.

Σήμερα ήταν ή πικρή τοῦ χωρισμοῦ μας μέρα ο πόνος, ο ἀπόγνωση, ο ἄγριος σπαραγμός Τῆς μπόρας ποι πλοσιάζει ή σιωπηλή φοβέρα Τὰ μυστικά τὰ δάκρυα, ο ἀτέλειωτος καρπος..

Ρ. Π λ α ν η τ η ν. «Η Στρατ. Ιστορίας ὡρι ἐπιτυχές. Βεβούειθε ἀκόμη πολὺ μακρά ἀπὸ τὴν τέχνη Διαβάστε, αὐτὸς εἶναι τὸ καλύτερο. Κ. Α. Σ ά λ τ α ν. Τὸ τραγούδι σας ὅχι ἐπιτυχές. Μή ζαναχούντεται στίχους, ποιν διαβάστε πολὺ πολησαι. Γ ι α ν ν έ λ η ν. Λήμνον. Εὐχαριστοῦμεν για τὰ εὐγένια σας λογά. Τὸ «Ημερολόγιο τοῦ 1928 ἐπομέζεται. Τὸ εἶναι δεῦμα θέσθαι. Τὰ σταλέντα ὅχι τόσον ἐπιτυχῆ δυστυχῶς. Α. Σ ζ, Πεντή. Τὸ διήγημά σας ὅχι καλό. Μὲ πρόγιματα ἀκαταλάβιστα μέσα : «Στο χεῖλη της, τὰ βαμμένα με τὸ δινοφόλειτο...» Καὶ παρακάτω : «Στὴ χλωμασιμένη τῆς δημι εἰκονίζοταν ή φρίκη, σέργοντας τὴν ὑπαρξίη της οὐ ἀβύσσος ἀπροσῳότητος. Κι' ἀκόμη : «Στὴ δαιμόνια τοῦ δωματίου της σιγαλιά...» Τέτοια ἔξωφενικά πρόγραμμα ἔχεται πολλά. Λοιπὸν διαβάστε... Αὐτὴν εἶναι η συμβολή μας. Πλ. Ι' ω α ν ο ν, Πάτρας. Έμεις σᾶς πειράζαμεν χωρὶς λόγο ; «Οχι γιὰ τὸ Θεό ! Ο θεός να μᾶς κρίνῃ ἀν είνεται στοι. Μᾶς γράφεται ποὺς δὲν ἔχει ομαδοῖς ἀν δὲν σᾶς ἀγαγωρίζουμεν τὴν ποιητική σας ἀξία και ποὺς δὲν σᾶς ἀγαγορίζουμεν... μετά δάνταν, δποιος ἔγινε μ' δύοις τοὺς μεγάλους συγγραφεῖς ! Έμεις σᾶς εἰνόμεμδα νὰ ζήσετε, νὰ τὰ χιλιάστε ! Είνε λόγικο πορτομάτηρην ἥ ζωη ἀπὸ τὴν δόξα. Τὶ λέτε ... Ν. Α. Α ο γ ν ο δ ο π ο ι λ ο ν, Λαμίαν.. Σᾶς εἰναιροστόμενα, λίγη μᾶς είναι τρόμα αὐτά. Γ. Π ο ο ν ο α ι α, Ηγαπαΐ. «Η δόθησαν τοῦ ποιημάτους ὅχι ἀστερή. Λοιπόντες ἀκόμη και στείλτε το πάλι χωρὶς δικαιώματα κρίσεως, δρ' ὅσον πληρώσατε μια φράση. Κ ο ρ τ ο ω λ η ν, Καλάμας. Τὰ ποιημάτα σας ὅχι ἐπιτυχῆ. Τὸ ποδότι θράξιζε :

Μέσ' στῶν νεκρῶν τὴν ἔρημη κατοικία Πενθηφορούσα κόρη, ἔξαιστα...

Ἐπειτα τὸ δεύτερο :

Μαρούν ἀπ' τὸ δρόμο τῆς ζωῆς τῆς τύρβης τοῦ θυρόβουν, Νό, ἀλλος δρόμος πιο φαρδύς [πρέπει στὴν δρασή μου..]

Γιὰ νὰ είμεθα λοιπὸν εὐλιξιούεις σᾶς λέμε στις αιτοὶ δύο εἶνε, δύο λέγεται ποίησις. Διαβάστε ἐλλη-

νας ποιητὰς νὰ πάρτε μιὰ ίδεα. Και μὴ βιάζεσθε νὰ γοάγετε. «Έχετε καυόρ... Α η μ. Β α λ σ ο μ η η ν. «Οχι ἐπιτυχεῖς τὸ ποιημά σας. Ι. Μ. Καλλές ή Σοτορίες. Θέλει δημόσια ἡγάδησσα γιὰ νὰ γίνη δηλη στρωτὴ δημώδης. Λιονθάστε τα, ἀλλά θέλετε, και ζαναστείτε τα. Ν ι κ. Π. Α ι δ ο τ η η ν. Καλὸ τὸ Σαμοθρακίτικο σας και δημοσιεύεται ἐδῶ :

Μὰ φορά ἔνα ἀντρόγυνο τσακώθηκε γιὰ τὸ ἐργαλεῖο μὲ τὸ ὄποιο γίνεται τὸ θέρισμα. Ο ἀντρας ὑπεστήθης διτὶ γίνεται μὲ τὸ φρεπάνιο την θέρισμα.

— «Ελα στὰ σύγκαλά σου, γυναίκα' μου, τῆς λέει ὁ ἀντρας της, κανένας ώς τὰ τώρα δὲν θέρισε μὲ φαλίδι.

— «Οχι, μὲ τὸ φαλίδι !

— Δέν είσαι μὲ τὰ σωστά σου βλέπω.

— Μὲ τὸ φαλίδι τοῦ λέω.

— Μὲ φαλίδια λοιπὸν θὰ πάμε νὰ θερίσουμε ;

— Βέβη μα μὲ φαλίδι δια.

— Καὶ τὶ θὰ πῇ διόσμος ; Δὲθ ὡς μᾶς πάρον γιὰ τρελλούς ;

— Δε μὲ μελει γιὰ τὸν κόσμο. Μὲ φαλίδια θὰ θερίσουμε.

— Μήποις σ' ουντοιψ θίβιδα ;

— Μὲ μὲ πᾶς κόντρα γιατὶ θὰ τὶς φᾶς !

— Τίποτα μὲ φαλίδια !

— Καιρού δὲ ζάνει, την ἀρχίζει στοὺς μπάτους, και στὶς κλωτσὲς. Ποὺ σὲ πονει, ποὺ δὲ σὲ πονεῖ ! .. Μὰ ὁ κόπος χαμένος. Τὸ εἰπε μιὰ τι' δι λόγος της δεν ήταν δυνατόν νὰ πέσῃ κάτω. Ετσιγάζει τὸ πόνο κι' εφένει, τὸ τρελλή ἀπ' τὸ πετσμα.

— Μὲ φαλίδια ! .. Μὲ φαλίδι ! ..

Τότε πια είδε κι' οποιειδε δὲν φας της πώς δὲν μπορ εἶσε νὰ ζήτησι μαζί της και τὴν πτηγή στὸ γιαλό. Τὴν ἔδεσης μ' εἶνα σχονίν και τὴν βούθηξε ἀπ' τὸ βράχο δις τη μεση στὸ νερό.

— Πέτε γυναίκα πώς με τὸ δρεπάνι της είπεν τὸ τρελλή απ' τὸ πετσμα.

— Οχι μὲ τὸ φαλίδι.

— Σ' ἐπινέζα ! της ἐπινέλαβε βουτώντας την ώς τὸ λαιμό.

— Μὲ τὸ φαλίδι ! ξεφύνεις αυτήν.

Τότε δὲ ἀντρας της ἀμόλινε τὸ σχονίν και τὸ νερό της σκέπασε τὸ κεφάλι. Μὰ ν πειμαρα ρα γυναίκα εἰνὸν πνίγοντας παίση μπορωντας νὰ μιληση ἐβγαλε πάνω ἀπ' τὸ νερό το κερο της κι' επούντησ τὰ δύο δάχτυλη της ποκαν τὰ σκέλη τοῦ φαλιδιού, σᾶν νὰ επαναλαμβάνει και στὴ φοιερη αυτή στιγμη.

— Μὲ τὸ φαλίδι ! .. Μὲ τὸ φαλίδι .

Γ. Η λ α τ ι τ ο π α ν, Βόλοι.

Στέλτε μας, σᾶς παρακαλοῦμε, κατάλογον λεπτομερη και πλήρη. Πε λ. Π α π ά ν, Αλκατερούην. Ποέπει νὰ ξέρουμε τὸ σχῆμα, τὸ ἔτος και τὸν τόπον της εκδόσεως καὶ πλ. Ηλάτως δὲν ἀξίζουν σπουδαία πράγματα. Γ κ ρ ο έ κ ο ν. Απ' τὰ «Τραγούδια» σας δημοσιεύομε τὸ πρώτο :

Κλάψε γιὰ τὴν ἀγάπη σου ποὺ πέταξεν, ωμένα, θρήνησε πικραμένα, τρελλέ τραγουδιστή...

«Ανοιξε μιὰ νεκρόκασσα βαθυά μέσ' στὴν καρδιά σου και βάλ' τὸν έρωτα σου βούβο θάσια σφοιατε...

Γιὰ τὶς ώραιες ποὺ πέρασαν εύτυχισμένες μερες, και τὶς τεφρές ἐσπέρες, τὶς πρώτες και στερεν...

Κλάψε γιὰ τὸ μιρούλιο μας τὸ χωρισμό το μαδρο...

— λίγη ήσυχια πού διανρω, μοιρα κακιά, δὲ λές ...

— Μα ι α φ ο ύ θ η ν. «Οχι δημοσιεύομε, σᾶς δημος και ἀπολητως κακό. Μὲ τὸν καιρό και μὲ τὴν ὑπομονή, θὰ γράψετε καλύτερα, πειστὸ μπλενομένα, στίχους χωρὶς πολυλογίες, κατέ οχι κινούν της περιπέμπον. Α ν τ. Β λ α γ η ο ν ι η ν. Τι νὰ σᾶς ποῦμε : «Βλάπτεται κακά κι' ἀπερίσκεπτα σεις τὸν ἀνακατευθήσας μαζί τους. Τὸ πειρούδιον αὐτὸν — θόνα και μὲ χωρισμό — ζεῖ ἀστόη και κανεται της πενταληπτής πολλῶν Καππαδ κακ. Πᾶσας θέλεται λοιπὸν και τὰ δᾶσα ποιεισθήκε;

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΕΛΕΙΑ

ΠΟΙΟΤΗΣ ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ

ΤΙΜΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ

ΣΤΑΡΡ

12 - ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΑΘΗΝΑΙ

